

man saadan sætter Stolen for Døren, og han sagde, at det var Københavns Kommune, der skulde betale, og derfor vilde den ogsaa bestemme, hvorledes Københavns Kommunes Borgere skulde betjenes paa det Omraade. Der opstod saa en Strid, idet de paagældende Læger ikke vilde søge Embederne, de vare fornærmede paa Københavns Kommune. Der blev udsendt Smaaskrifter, f. Eks. et, der hed: „Dermatologien og Loven af 30. Marts 1906“ af Dr. Ludvig Nielsen. Denne Pjece skulde egentlig have været trykt sammen med disse Aktstykker, saa at den kunde have været omdelt og tilstillet Finansudvalget. Jeg er enig i, at der fremskaffes saadanne Eksemplarer til alle Medlemmer. Denne Pjece viser, at et af de Punkter, hvor de Herrer føle sig ramte, var paa den økonomiske Side. Overlæge Ludvig Nielsen, der nu er blandt de heftige Angribere mod Hoff, skriver f. Eks. i denne Pjece følgende: „Heraf kan der da ikke godt drages nogen anden Slutning, end at det officielt skal tilkendegives, at det ikke som tidligere væsentligt kun er de ubemidlede eller de mindre betalingsdygtige Patienter, man ønsker at tilbyde gratis Behandling for disse Sygdomme, men at man saa vidt muligt tilstræber for Fremtiden overhovedet at gøre al Behandling af Kønssygdomme gratis og at henlægge den som en kommunal Sag under Kommunens Læger, selv om det naturligvis fremdeles er tilladt at søge anden Lægebehandling. Det synes da ogsaa at være i god Overensstemmelse hermed, at der straks blev ansat saa mange visiterende Læger (12), at disse i Antal rigeligt ville kunne remplacere alle de for Tiden i København praktiserende, virkelig uddannede Speciallæger i dette Fag“. Med andre Ord, disse Læger ere bange for, at de ikke skulle faa mere Praksis, naar Magistraten udførte Loven paa den Maade, og ville alligevel være dem, der bestemme alle Vilkaarene for de paagældendes Ansættelse. Magistraten sagde imidlertid: Nej, det ville vi ikke gaa med til. Det, man nu bebrejder Hoff, er, at han som Embedsmand hjalp Magistraten i denne vanskelige Situation, i Stedet for at stille sig paa Lægernes Side. Jeg kan ikke se, at Stadslægen der har handlet galt.

Saa er der ind i denne Sag kommet noget, som ogsaa blev omtalt af det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle). Det var Spørgsmaalet: fejle Diagnoser. Ogsaa det har været benyttet i denne Sag, og derfor vil jeg udtale mig en Smule derom.

Det er blevet benyttet af Kolleger mod de paagældende Læger saaledes, at man siger, at selv om disse nu ikke i Øjeblikket nyde Morfin eller andre Stimulanser, er der dog det at bemærke, at de ere svækkede, og dette, at de skulde være svækkede, maa skyldes Morfin, og man drager denne Slutning deraf, at disse Læger stille fejle Diagnoser. Nu er det altid en meget betænkelig Ting at drage en saadan Slutning, idet man først skal have den fejle Diagnose, dernæst skal man grundig undersøge den og forelægge den for den paagældende, og saa skal man undersøge den paagældende Mand, før man egentlig kan finde Grunden, hvorfor han skulde have afgivet et fejlt Skøn. Men alt det mangler ganske; man har gjort noget ganske andet. Inden jeg gaar ind herpaa, vil jeg dog først udtale mig en Smule om Spørgsmaalet: fejle Diagnoser. Forholdet er jo det, at en fejl Diagnose kan stilles af den alldygtigste Læge. Der er vel ingen Læge, der kan sige: Hus forbi, naar man spørger ham, om han har stillet fejle Diagnoser, og det er en velbekendt Ting, at det ogsaa siges om de mest ansete af Lægestandens Medlemmer. Der var i Sommer en stærk Strid mellem de Herrer Professor Rovsing og Professor Faber, og da skrev Professor Rovsing om Professor Faber i „Tidsskrift for Terapi“ for Marts 1911 pag. 211 — ærede Medlemmer kunne læse videre, hvis de ikke synes, at jeg læser nok op — følgende: „Intet belyser vel bedre, hvor Ansvarstet ligger, end den Række Tilfælde blandt Fabers, hvor hans Diagnose under Operationen viste sig at være forkert og Sygdommen at kræve et ganske andet Indgreb end det, han havde tænkt sig“. Det er jo skæbnesvangre Forhold, men der er selvfølgelig ikke nogen, der vil bebrejde Professor Faber noget som helst i den Anledning, og der er dog vist heller ingen, der vil finde paa at indstille til Sundhedsstyrelsen, om man ikke skulde tage jus practicandi fra Professor Faber. Jeg tror heller ikke, at Sundhedsstyrelsen i saa Fald vilde have været saa hurtig til at henstille til Ministeren at eksekvere en saadan Anmodning, som den har været i det foreliggende Tilfælde. I det samme Tidsskrift for December for i Fjor vil man se, at man ogsaa om Professor Rovsing siger, at han i et Tilfælde har stillet fejl Diagnose. Hvis man nu vil sige: Ja, men det kunde jo være, at disse specielle Kønssygdomme ere af en saadan Art, at der slet ikke kan ske Fejltagelser, saa skal jeg henvisse til et Svar, som Over-